

ZGODBE VSAKDANA

Risba: Tamara Korošec

Pounuočne muož velikan

Mama pa starejša žjena sta se zmenile, da grjesta na Mežališče pod Snežnik po moline.

Pa so rjekle mama: „Muormo kar zgudaj ustat, če čmo bt tam ob zuore!“

Šle so ob dvajh pounoče pa je bla lajpa majsčna nuč. Pa pridejo do ograd, tamla, na ovinke, k so ble takrat, pa jh je kar najkaj ustaulu!

„Ustaute se.“ so djale mame pa še enm puncam žjena, pa so se ustaule, pa vidle!

„Lejte ga!“

Pa je šu od zavrtu, od kraja vasi en u bajle srajce, črnu oblajčn, u aržetah rokje pa na vsuokh nogah!! Pa je čez rante taku lahka stuopau, zakoraču čez cajsto, pa čez puole,tam prot' Kucle, tak lajp, visok,razoglau, u črnem telounike. Rajs lajp!

K' so ga gljedale, jh naj blu nč strah, pa same so ble tam!!!

Ampak je puolaj zginu, čeprau je blu svetlu od majsca!

Mama so djale: „Noben me ne buo prepriču, da naj blu rajs!“

Ivanka Širca, Kozarišče, februar 1997

Cuprneke

So punce popraj pred veliko nočjo hodile k spuvede, pa je biu drejn pred spovednicame; za veliko nuč pa za buožč je blu taku.

Pa so se odpraule u Star' trg žje ob trijah zjutraj.

Pridejo pred Pudab, tamla pr šule,pa vidjo moža z lantjerno:„Lejte , laun je cupr'nk...“

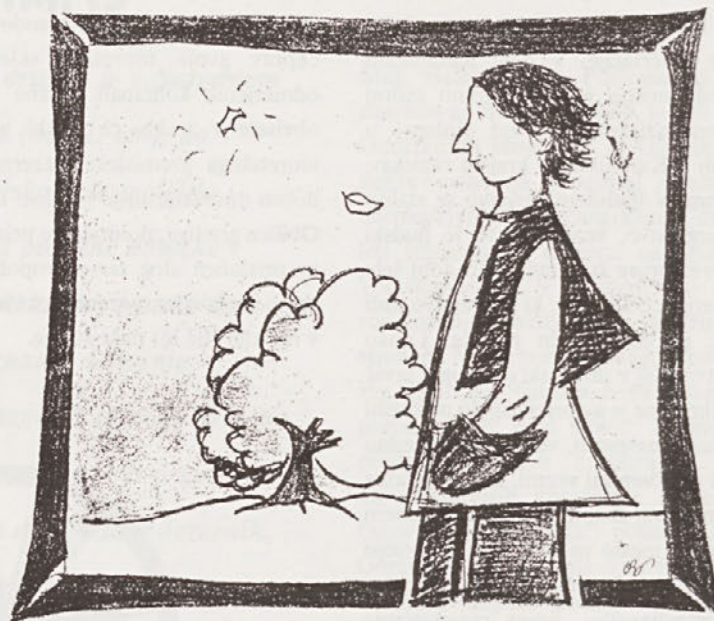
Pa so taku bejžale!!

Pa pridejo kaj kmale do kuonca vasi, pa ga spjet vidjo pr' hiše pred mustam.

S čistu druge smeri k' praj!!

Taku hitru normaln člouk njebe muogu prit sz enga kraja na drug!!

Ivanka Širca, Kozarišče, februar 1997

Kuojne srjed noči

Muoj uoče je skrbu za kuojne u hljevah pr prstave...

Pa se je enkrat bl puoznu vračau damu, u Kozaršče,pa kar naenkrat zagljeda ogromnu kuojnu k' so djerjale okruog in okruog grada!!

Taku lajpe so ble,z uso žimo , kar so je majle ,spletjeno u kitke...

Pa kar galopjerale so tam , srjed noči...

Milka Vrhovec, Stari trg, februar 1997

Kar nebu pa hribe so gorajle!

Tu je blu an 1939 lajta, no in kaj je blu...? Jaz spim,ponuoče je blu ,pa me sosajdove fantje pokličejo:„Lej ,Janez, gori, „gori“ „Lej“, krči,„pajde pogljeda!“ In rajs,okul in okul Luoške doline je blu,ku da be nebu pa obzuorje gorajla,je blu taku svetlu!!Pa kar tiste ognjene zublje so švigale guore!!!

So se trobajnte, tiste ,za preplah pr požare oglasile,pa kar trobile,pa trobile!!

Puol smo šle pa mi ,sz sosajde ,pogljeda guore, u gozd ,kaj sploh je, ki ne?

Pa so se ,kar žje čez ene četart ure , druge zbale,šle nazaj, jaz sm šu pa kar napraj!!trobjente so še kar tlike, jaz sm se ustavu,je blu taku svetlu , ku pr bajlem dnjeve!!Taku svetlu, da sm lahku še časopis brau, k' sm ga imu u žjepe!

Kar naenkrat pa taka svetluoba pride...taka, da me je kar vid slepilu.....najsm najpraj nč vidu.Puol pa pogljeda,čeprou me je še zmjeraj ščmajlu u očjeh,pa zagljeda,tamla od Rajke pa do Križne guore eno tako bleščječe bajlo maurico, kar en svetlječ se must čez nebu, čez vs tist uogn spuodaj!!!

Pa pounoči je bla žje ura , pa svetlu, ku pr bajlem dnjeve!!!

Trobajnte so utihnle, jaz sm šu nazaj, pa ob ene pridem damu.Uoče je pa sedu za mizo , pa me upraša:„Kaj se vidu?“

Pa me use povajm,pa rječe:„Viš, ti buoš u žiulejne zelu srječn,k' se vidu znamejna na najbe.Tu so ble svetince ,k' soprute Križne guore letajle.“

Naslajdn dan so pa raunu tamla, pod Križno goro , pjet fantu iz Dan ubile.

Janez Porok (Janežov), Klance, februar 1997